

Cel projektu

Celem projektu było stworzenie kompilatora do prostego języka z wykorzystaniem parsera rekursywnego zstępującego i LLVM w celu kompilacji do formy pośredniej IR lub kompilacji JIT.

Ostateczna specyfikacja gramatyki

```
Program = VariableDeclStatement | FunctionDecl | ExternFuncDecl, { FunctionDecl
| VariableDeclStatement | ExternFuncDecl }

FunctionDecl = "fn", Identifier, "(", DeclArgumentList, ")", "->", VarType,
Block ;
ExternFuncDecl = "extern" "fn", Identifier, "(", DeclArgumentList, ")", "-
>", VarType, ";";

DeclArgumentList = [ Identifier, ":", VarType, { ",", Identifier, ":", VarType }
] ;
VarType = "int" | "string" | VarType, "**";

ConditionalExpression= UnaryLogicalExpr, { ("&&" | "||"), UnaryLogicalExpr } ;
UnaryLogicalExpr = ["!"], LogicalExpr;
LogicalExpr = ArithmeticalExpr, { ( "<" | ">" | "<=" | ">=" | "==" | "!="),
ArithmeticalExpr } ;
ArithmeticalExpr = AdditiveExpr, { ( "&" | "|" | "^" | "<<" | ">>" ), AdditiveExpr }
;
AdditiveExpr = MultiplicativeExpr, { ( "+", "-" ), MultiplicativeExpr } ;
MultiplicativeExpr = UnaryExpression, { ( "**", "/", "%"), UnaryExpression } ;

UnaryExpression = { "**", "&", "~", "-" } , Factor, [ "[", ArithmeticalExpr, "]" ]
;
Factor = Identifier | IntegerConst | StringConst | FunctionCall | "(",
ConditionalExpression, ")" ;
FunctionCall = Identifier, "(", CallArgumentList, ")" ;
CallArgumentList = [ ArithmeticalExpr, { ",", ArithmeticalExpr } ] ;

Statement =
(
    IfStatement |
    ForStatement |
    WhileStatement |
    ReturnStatement |
    VariableDeclStatement |
```

```

AssignStatement |
ConditionalExpression, ";"
);
AssignStatement = ConditionalExpression, { "=", ConditionalExpression }, "=",
ArithmeticalExpr ;

Block = "{", { Statement }, "}" ;

IfStatement = "if", ConditionalExpression, Block, { "elif",
ConditionalExpression, Block } , ["else", Block ];
ForStatement = "for", Identifier, "in", ArithmeticalExpr, "..",
ArithmeticalExpr, ["..", ArithmeticalExpr],
Block;
WhileStatement = "while", ConditionalExpression, Block ;
ReturnStatement = "return", ArithmeticalExpr;

VariableDeclStatement = "let", Identifier, [ "=", ArithmeticalExpr], { ",",
Identifier, [ "=",
ArithmeticalExpr] } , ":", VarType, ";" ;
Letter = "a" | "b" | "c" | "d" | ... | "x" | "y" | "z" ;
FirstDigit = "1" | "2" | "3" | "4" | "5" | "6" | "7" | "8" | "9" ;
Digit = "0" | "1" | "2" | "3" | "4" | "5" | "6" | "7" | "8" | "9" ;
SpecialChar = "`" | "~" | "!" | "@" | "#" | "$" | "%" | "^" | "&" | "*" | "(" |
")" | "-" | "=" | "+" | "[" | "]"
| '\'' | ";" | ":" | "'" | "<" | ">" | "," | "." | "?" | "/" | "|" | "{" | "}" ;
IntegerConst = ["-"], Firstdigit, { Digit } ;
StringConst = "'", { Letter | Digit | SpecialChar }, "'" ;
Identifier = Letter, { Letter | Digit } ;

```

W porównaniu do gramatyki z dokumentacji wstępnej dodana została produkcja definiująca deklaracje nagłówka funkcji w celu umożliwienia korzystania z funkcji z bibliotek dynamicznych np malloc, free itd. Uproszczona została również reguła operatora przypisania, zamiast wyrażenia MutableExpression zostały podstawione ConditionalExpression aby maksymalnie uogólnić gramatyka. Ze względu na ogólność reguł, ich poprawność jest sprawdzana na późniejszym etapie analizy semantycznej.

W języku dostępne są następujące typy :

typ	rozmiar	opis
int	4 bajty	liczba U2 od -2 ³² do 2 ³² - 1
int*	4/8 bajtów zależy od architektury	wskaźnik na typ int
string	-	stały napis odpowiednik const wchar_t*

Przykłady kodu

```

extern fn putwchar(chr : int) -> int;

fn putstr(str: string) -> int {
    let i=0 : int;
    while str[i] {
        putwchar(str[i]);
        i = i + 1;
    }
}

```

```

    }
    return i;
}

fn main() -> int {
    putstr("OKI");
    return 0;
}

```

```

extern fn putwchar(chr : int) -> int;

fn putint(num : int) -> int {
    if num == 0 {
        return 0;
    }
    let digit = num % 10 : int;
    putint(num / 10);
    putwchar(digit + 48);
    return 0;
}

fn putstr(str: string) -> int {
    let i=0 : int;
    while str[i] {
        putwchar(str[i]);
        i = i + 1;
    }
    return i;
}

fn main() -> int {
    for i in 1..20 {
        putint(i);
        putstr("\n");
    }
    return 0;
}1

```

```

extern fn putwchar(chr : int) -> int;

fn putstr(str: string) -> int {
    let i=0 : int;
    while str[i] {
        putwchar(str[i]);
        i = i + 1;
    }
    return 0;
}

fn is_prime(num : int) -> int {
    for i in 2..(num / 2 + 1) { # chciałem zrobić sqrt ale nie mam floatów
        if num % i == 0 {
            return 0;
        }
    }
    return 1;
}

```

```

}

fn main() -> int {
    let num=2 : int;
    while num < 10 {
        if is_prime(num) {
            putwchar(num+48);
        } else {
            putstr("-");
        }
        num = num + 1;
    }
    return 0;
}

```

Oraz większy przykład interpreter języka brainfuck

```

extern fn putwchar(chr : int) -> int;
extern fn malloc(size : int) -> int*;
extern fn getchar() -> int;
extern fn free(ptr : int*) -> int;
extern fn memset(ptr : int*, val : int, size : int) -> int*;

let code : int*;
let ram : int*;
let ptr = 0 : int;
let ip = 0 : int;

fn putstr(str: string) -> int {
    let i=0 : int;
    while str[i] {
        putwchar(str[i]);
        i = i + 1;
    }
    return 0;
}

fn readstr(ptr : int*, size : int) -> int* {
    for i in 0..size {
        let ch=getchar() : int;
        if ch == 10 {
            return ptr;
        }
        ptr[i] = ch;
    }
    return ptr;
}

fn read_char() -> int {
    ram[ptr] = getchar();
    return 0;
}

fn print_char() -> int {
    putwchar(ram[ptr]);
    return 0;
}

```

```

}

fn inc() -> int {
    ram[ptr] = ram[ptr] + 1;
    return 0;
}

fn dec() -> int {
    ram[ptr] = ram[ptr] - 1;
    return 0;
}

fn next() -> int {
    ptr = ptr + 1;
    return 0;
}

fn prev() -> int {
    ptr = ptr - 1;
    return 0;
}

fn go_to_loop_beg() -> int {
    ip = ip - 1;
    let count = 1 : int;
    while count > 0 {
        if code[ip] == 91 {
            count = count - 1;
        } elif code[ip] == 93 {
            count = count + 1;
        }
        ip = ip - 1;
    }
    return 0;
}

fn go_to_loop_end() -> int {
    if ram[ptr] == 0 {
        ip = ip + 1;
        let count = 1 : int;
        while count > 0 {
            if code[ip] == 91 { # '['
                count = count + 1;
            } elif code[ip] == 93 { # ']'
                count = count - 1;
            }
            ip = ip + 1;
        }
        ip = ip - 1;
    }
    return 0;
}

fn debug(opcode : int) -> int {
    putstr("ip "); putint(ip); putstr("\n");
    putstr("ptr "); putint(ptr); putstr("\n");
    putstr("opcode "); putwchar(opcode); putstr("\n");
    return 0;
}

```

```

}

fn execute() -> int {
    while code[ip] {
        let opcode = code[ip] : int;
        #debug(opcode);
        if opcode == 44 { # ','
            read_char();
        } elif opcode == 46 { # '.'
            print_char();
        } elif opcode == 43 { # '+'
            inc();
        } elif opcode == 45 { # '-'
            dec();
        } elif opcode == 62 { # '>'
            next();
        } elif opcode == 60 { # '<'
            prev();
        } elif opcode == 91 { # '['
            go_to_loop_end();
        } elif opcode == 93 { # ']'
            go_to_loop_beg();
        } else {
            putstr("Invalid opcode ");
            putwchar(opcode);
            return -1;
        }
        ip = ip + 1;
    }
    return 0;
}

fn main() -> int {
    putstr("Podaj program brainfucka: ");
    let size = 32768 : int;
    ram = malloc(size);
    code = malloc(size);
    memset(ram, 0, size);
    memset(code, 0, size);
    readstr(code, size);
    execute();

    free(ram);
    free(code);
    return 0;
}

```

Zaimplementowałem też w moim kompilatorze obsługę znaków UTF-8 dzięki czemu można używać tych znaków jako nazw funkcji / zmiennych (poza funkcją "main", ta nazwa musi pozostać).

```

extern fn putwchar(chr : int) -> int;

fn putstr(str: string) -> int {
    let i=0 : int;
    while str[i] {
        putwchar(str[i]);
    }
}

```

```

        i1 = i1 + 1;
    }
    return i1;
}

fn こんにちは() -> int {
    putstr("Hello world!");
    return 0;
}

fn main() -> int {
    こんにちは();
    return 0;
}

```

Użycie

Program umożliwia:

1. Kompilacje JIT

```
loczek@loczek-pc ~ $ ./rc --input-file=brainfuck.r --jit
```

Podaj program brainfucka: `+++++++[>+++++>+++++++>+++>+<<<<-]>++.>+.+++++.+++>+<+++++++>+.+++-----,-----,>+>.`
Hello World!

2. Kompilacje z wypisaniem pseudoassemblera LLVM

```
loczek@loczek-pc ~ $ ./rc --input-file=brainfuck.r --print-ir
```

```

; ModuleID = 'top'
source_filename = "top"
target datalayout = "e-p:64:64:64-i1:8:8-i8:8:8-i16:16:16-i32:32:32-i64:64:64-f32:32:32-f64:64:64-v64:64:64-v128:128:128-a0:0:64-s0:64:64-f80:128:128"
target triple = "x86_64-unknown-linux-gnu"

@0 = common global i32* null
@1 = common global i32* null
@2 = common global i32 0
@3 = common global i32 0
@4 = private unnamed_addr constant [17 x i8] c"i\00\00\00p\00\00\00\00\00\00\00\00\00\00\00\00", align 1
@5 = private unnamed_addr constant [9 x i8] c"\0A\00\00\00\00\00\00\00\00", align 1
@6 = private unnamed_addr constant [21 x i8] c"p\00\00\00t\00\00\00r\00\00\00\00\00\00\00\00\00", align 1
@7 = private unnamed_addr constant [9 x i8] c"\0A\00\00\00\00\00\00\00\00", align 1

```

3. Kompilacje z zapisaniem pseudoassemblera do pliku (można go potem uruchomić narzędziem lli lub skompilować do postaci binarnej clangiem)

```
loczek@loczek-pc ~ $ ./rc --input-file=brainfuck.r --output-file=code.ll --ir
loczek@loczek-pc ~ $ lli code.ll
Podaj program brainfucka: ++++++++[>++++++>+++++++>+++>+
<<<<-]>+.,+.,+++++.,.+++.,+.,<<+++++++>+.,+.,-----,-----,>+.,.
Hello World!
loczek@loczek-pc ~ $ clang code.ll -o bf
warning: overriding the module target triple with x86_64-pc-linux-gnu [-Woverride-module]
1 warning generated.
loczek@loczek-pc ~ $ ./bf
Podaj program brainfucka: ++++++++[>++++++>+++++++>+++>+
<<<<-]>+.,+.,+++++.,.+++.,+.,<<+++++++>+.,+.,-----,-----,>+.,.
Hello World!
```

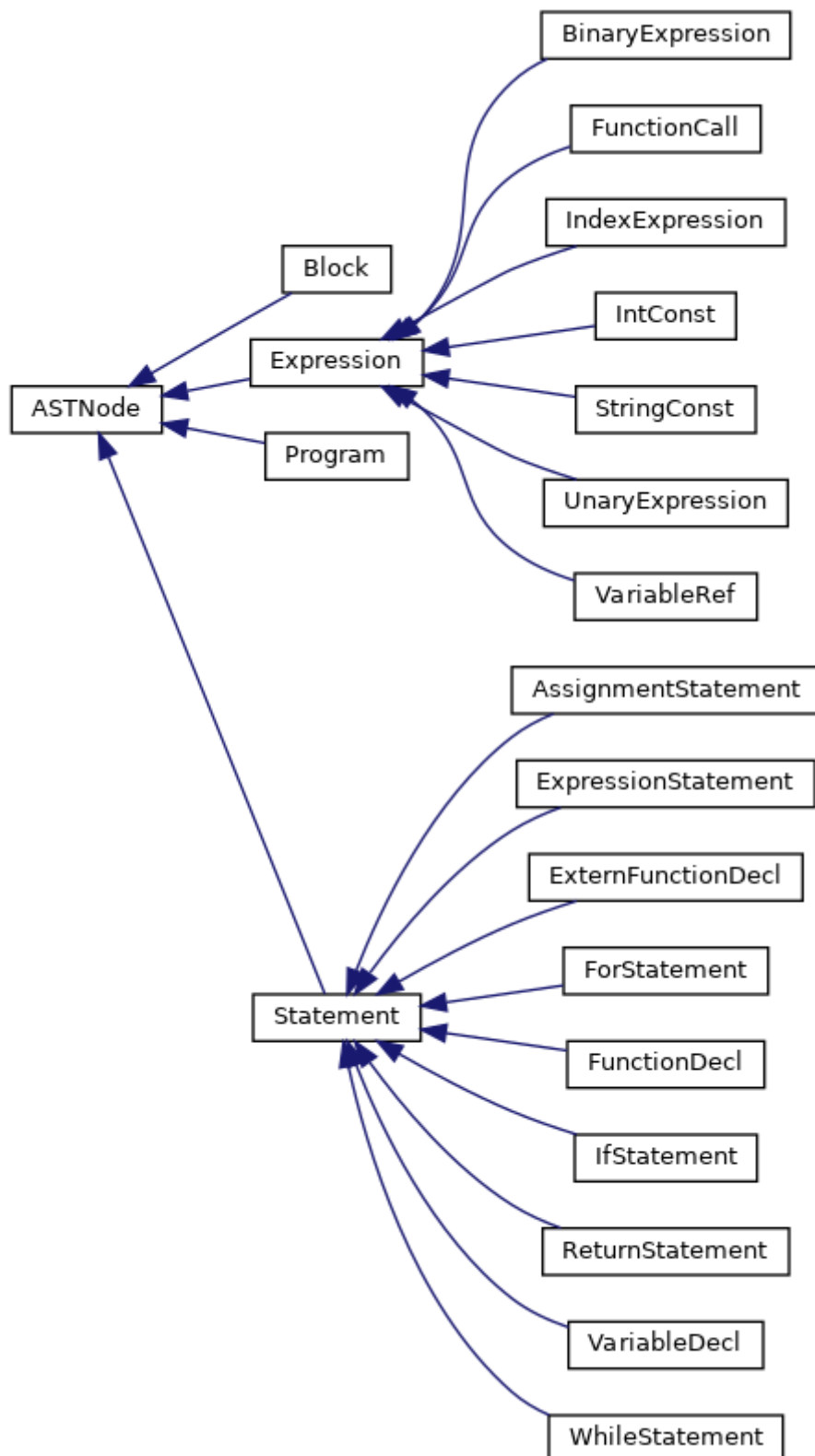
4. Kompilacje do bytecode'u LLVM

```
loczek@loczek-pc ~ $ ./rc --input-file=brainfuck.r --output-file=code.bc --bc
loczek@loczek-pc ~ $ lli code.bc
Podaj program brainfucka: ++++++++[>++++++>+++++++>+++>+
<<<<-]>+.>+.++++++..++>+.<<+++++++>+.>+.----->+.>.
Hello World!
loczek@loczek-pc ~ $ clang code.bc -o bf
warning: overriding the module target triple with x86_64-pc-linux-gnu [-Woverride-module]
1 warning generated.
loczek@loczek-pc ~ $ ./bf
Podaj program brainfucka: ++++++++[>++++++>+++++++>+++>+
<<<<-]>+.>+.++++++..++>+.<<+++++++>+.>+.----->+.>.
Hello World!
```

Parsing:

Po leksykalizacji następuje parsowanie do drzewka składającego się z różnych struktur opisujących konstrukcje językowe. Każda reguła gramatyczna odzwierciedlająca kolejność priorytetów operatorów przekładają się bezpośrednio na funkcje w parserze. Każda z tych funkcji jest zbudowana podobnie, najpierw następuje wywołanie funkcji od poziomu wyżej w hierarchii a następnie próba pobrania z lexera operatora. W przypadku leksemu nie zgodnego następuje zwrócenie wartości z funkcji wyższego poziomu, a w przeciwnym przypadku tworzone jest węzeł AST oraz ponowne zawołanie funkcji wyższego poziomu. Całość jest powtarzana do dopóty napotykanym leksem jest przewidywanym operatorem.

Diagram klas

W celu lepszego prezentacji zamieściłem wynik uzyskany z `PrintVisitora`, który wiernie odwzorowuje zawartość węzłów w drzewie AST.

1. Stałe:

- liczba 0 zostanie zapisana jako `[int `0`]`
- napis "OKI" zostanie zapisany jako `[string `OKI`]`

2. Wyrażenia są zapisywane jako

```
<operator> : {  
    agrumenty  
}
```

np wyrażenie 2+3+4 :

```
Plus : {  
    Plus : {  
        [ int `2` ]  
        [ int `3` ]  
    }  
    [ int `4` ]  
}
```

3. Referencja do zmiennej

```
[ get var `n` ]
```

4. Pętla for

```
for i in 0..n {  
  
}
```

```
[ for loop variable name = `i`  
    start = {  
        [ int `0` ]  
    },  
    end = {  
        [ get var `n` ]  
    },  
    increase = default;  
    with body = {  
  
    },  
end for ],
```

5. Petla while

```
while 1 {  
  
}
```

```
[ while loop condition = {  
    [ int `1` ]  
    },  
    with body = {  
  
    },  
end while ],
```

6. Funkcja

```

fn t(n : int ) -> int {
  for i in 0..n {

  }
  return 0;
}

```

```

[ make function name = `t`; return type = `Int`; args = {
  name = `n`; type = `Int`,
}
with body = {
  [ for loop variable name = `i`
    start = {
      [ int `0` ]
    },
    end = {
      [ get var `n` ]
    },
    increase = default;
    with body = {

    },
    end for ],
  Return : {
    [ int `0` ]
  },
}
]

```

Analiza semantyczna

Do analizy semantycznej wykorzystuje wizytator Analyser.

Ze względu na ograniczoną ilość typów do int, int* i string, analiza poprawności wyrażeń uprasza się do sprawdzenia typu wyrażenia z wymaganym typem dla danego operatora:

```

case BinaryOperator::Plus:
case BinaryOperator::Minus:
case BinaryOperator::Multiply:
case BinaryOperator::Divide:
case BinaryOperator::Modulo:
case BinaryOperator::And:
case BinaryOperator::Xor:
case BinaryOperator::Or:
case BinaryOperator::ShiftLeft:
case BinaryOperator::ShiftRight:
  require(SemanticAnalyser::ExprType::Int,
SemanticAnalyser::ExprType::IntReference);
  require(SemanticAnalyser::ExprType::Int,
SemanticAnalyser::ExprType::IntReference);
  yield(SemanticAnalyser::ExprType::Int, pos);
  break;

```

W przypadku większej ilości typów wymagana byłaby tablica operatorów, gdzie każdy element zawierałby informacje o wymaganych typach wraz z mechanizmem niejawniej zmiany typów (tego mechanizmu też nie mam w moim języku).

Analizie podlega również wartość zwracana funkcji na podstawie typu wpisanego w deklaracji oraz czy wszystkie ścieżki kończą się instrukcją "return".

Zmienne i scoping

W celu zapewnienia poprawnego działania Shadowingu i rejestracji zmiennych w analizatorze zdefiniowany jest scope zmiennych jako :

```
std::deque<std::unordered_map<std::wstring, BuiltinType>> scopes
```

w momencie wejścia w blok na koniec dodawana jest na koniec nowa mapa, a przy wyjściu ostatnia jest usuwana. Szukanie zmiennych następuje od końca. Przyjąłem konwencje że pierwszy scope jest scopem zmiennych globalnych a ostatni jest lokalnym obecnego bloku.

Interfejs do LLVM

Korzystanie z LLVM wymaga stworzenia globalnego obiektu klasy `llvm::LLVMContext`, który służy do zarządzania pamięcią dla dynamicznie alokowanych struktur LLVM'a takich jak typy, zmienne globalne czy funkcje. Po stworzeniu i inicjalizacji Contextu następnym krokiem jest stworzenie obiektu klasy `llvm::Module`, który reprezentuje naszą jednostkę kompilacji. Module jest kontenerem w, którym będziemy tworzyć funkcje i bloki assemblerowe. Ostatnią potrzebną do kompilacji rzeczą jest `llvm::IRBuilder`, jest to bardzo przydatny obiekt wykorzystujący wzorzec fabryki do generowania instrukcji. Upraszcza to bardzo translację drzewa AST do assemblera LLVM.

W kompilatorze wykorzystuje bardzo podobny scoping do tego w analizatorze semantycznym, tylko oprócz nazw zmiennych przechowuje również wskaźnik na adres zwrócony przez instrukcję `alloca` służącą do alokacji zmiennych automatycznych na stosie lub w przypadku zmiennych globalnych wskaźnik na `llvm::GlobalVariable`.

Same zmienne mają typy takie same jak w parserze, jednakże aby rozróżnić sytuacje np przypisania typu `a = b;` musiałem dla wyrażeń wprowadzić dodatkowo typ referencji. Np jeżeli zmienna `a` ma typ `int` to wyrażenia `a;` jest typu `IntReference`. Natomiast wyrażenie `a+1;` jest już typu `Int`.

Dodanie referencji wprowadza dodatkową komplikację przy wyliczaniu wyrażeń, np w przypadku patologicznym ale poprawnym gramatycznie:

```
*&*a = 1;
```

gdzie zmienna `a` jest typu `IntPtr`, po wykonaniu pierwszego operatora uzyskujemy typ `IntReference`, po pobraniu adresu typ `IntPtr` a potem z powrotem `IntReference`. Z tego powodu przy wyliczaniu każdego wyrażenia na stos emulujący rekursję w kompilatorze zawsze wstawiam parę (wartość, adres). W przypadku referencji adres jest nie zerowym wskaźnikiem na strukturę `llvm::Value` będącą efektem wykonania instrukcji `alloca`. W przypadku wartości nie będących referencjami pole adres ma wartość `nullptr`. W tym rozwiązaniu operacja pobrania adresu upraszcza się do pobrania z stosu pary (wartość, adres) i wstawienia (adres, `nullptr`). Operacja dereferencji wymaga pobrania pary (wartość, adres), stworzenia instrukcji `load` i wstawienia pary (wskaźnik na instrukcję `load`, wartość). Wybrałem to rozwiązanie ze względu na

stworzony analizator semantyczny, który upewnia się że nigdy nie znajdzie sytuacja w której nastąpi dereferencja nullptr będącego adresem (byłaby to sytuacja w której próbowalibyśmy wykonać operator `*` na zmiennej typu `Int`, taki kod nie przejdzie analizy semantycznej).

W celach optymalizacyjnych przy kompilacji operacji pobierających wartość z zmiennej wykorzystuje własną klasę `LazyValue`, która wygeneruje instrukcje `load` tylko w przypadku, gdy jej wartość będzie wymagana. Pomaga to w czytaniu i debugowaniu, gdy wykonujemy tylko operacje na adresach i nie pobieramy wartości wskaźników. Oczywiście po włączeniu optymalizacji z `llvm` pod koniec kompilacji AST, nie ma to znaczenia gdyż te instrukcje i tak zostaną usunięte.

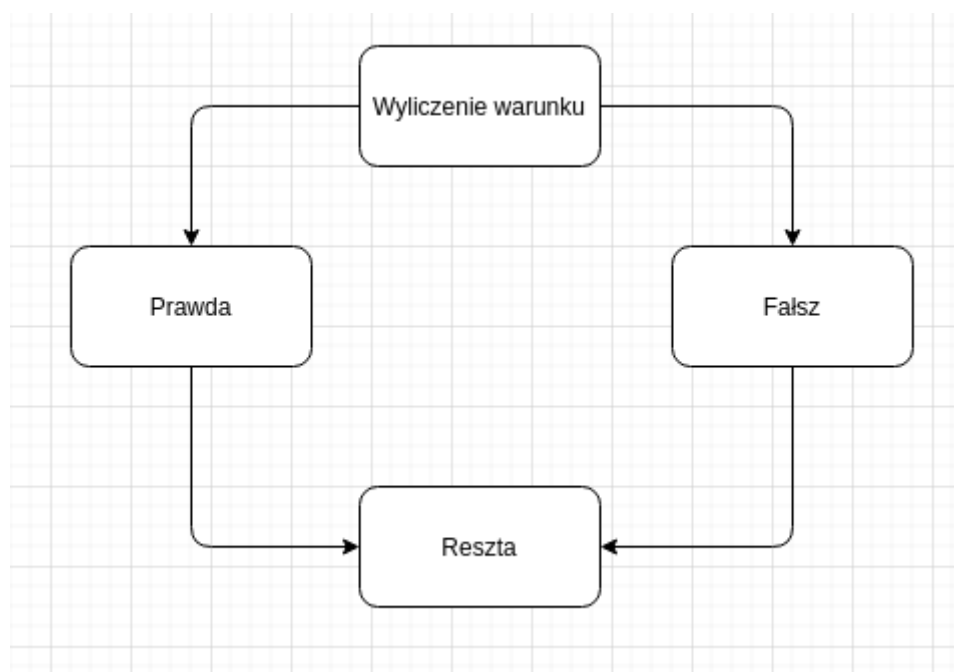
W kompilacji funkcji jedyną trudność jaką napotkałem było kopiowanie i inicjalizacja argumentów aby umożliwić korzystanie z argumentów jak z zmiennych lokalnych, gdyż tworzenie funkcji nie jest skomplikowane i ogranicza się do stworzenia `llvm::BasicBlock`, będącego "entry point", czyli blokiem wejściowym dla funkcji oraz zdefiniowania liczby i typów argumentów. W moim przypadku pierwszym blokiem jest zawsze blok alokujący argumenty oraz przypisującym im wartość. Jest to spowodowane faktem iż w `llvm`ie wszystkie wartości są "read-only" i żeby stworzyć zmienną trzeba ją zaalokować na stosie i korzystać z instrukcji `load`, `store` do pobierania i ustawiania wartości.

W celu kompilacji kolejnych instrukcji, wykorzystując `IRBuilder` wystarczy na początku wskazać gdzie będziemy wstawiać instrukcje. Korzystając z funkcji `SetInsertPoint`, a następnie korzystając z metod fabryki (`CreateStore`, `CreateLoad` itd) dodawać kolejne instrukcje przeglądając w głąb drzewo AST. Niestety nie można robić tego w całkowicie automatyczny sposób. `LLVM` wymaga aby każdy blok kończył się instrukcją terminującą czyli albo skokiem albo powrotem i w każdym bloku może występować tylko 1 instrukcja terminująca. W przeciwnym przypadku przy próbie kompilacji JIT tak powstałego modułu `LLVM` zaprotestuje rzucając wyjątek. Aby temu zapobiec wprowadziłem mechanizm, który przegląda skompilowane bloki kodu i po wykryciu instrukcji terminującej blok usuwa wszystkie instrukcje występujące za nią.

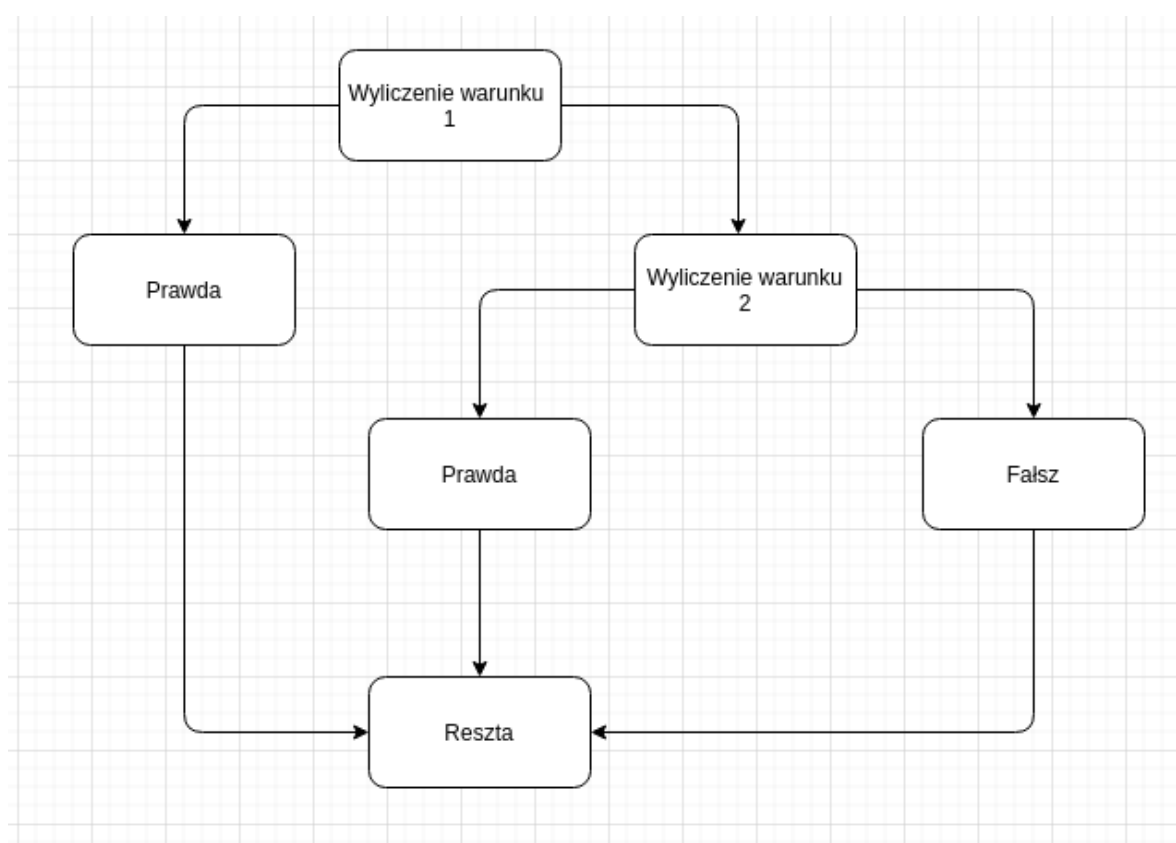
W celu obsługi zmiennych globalnych po kompilacji wszystkich funkcji generowana jest funkcja `main`, która pełni funkcje `__libc_start_main`. W wygenerowanej funkcji następuje inicjalizacja zmiennych globalnych oraz po inicjalizacji wywołanie funkcji `main` z kodu źródłowego.

Odwzorowanie konstrukcji językowych w blokach assemblera:

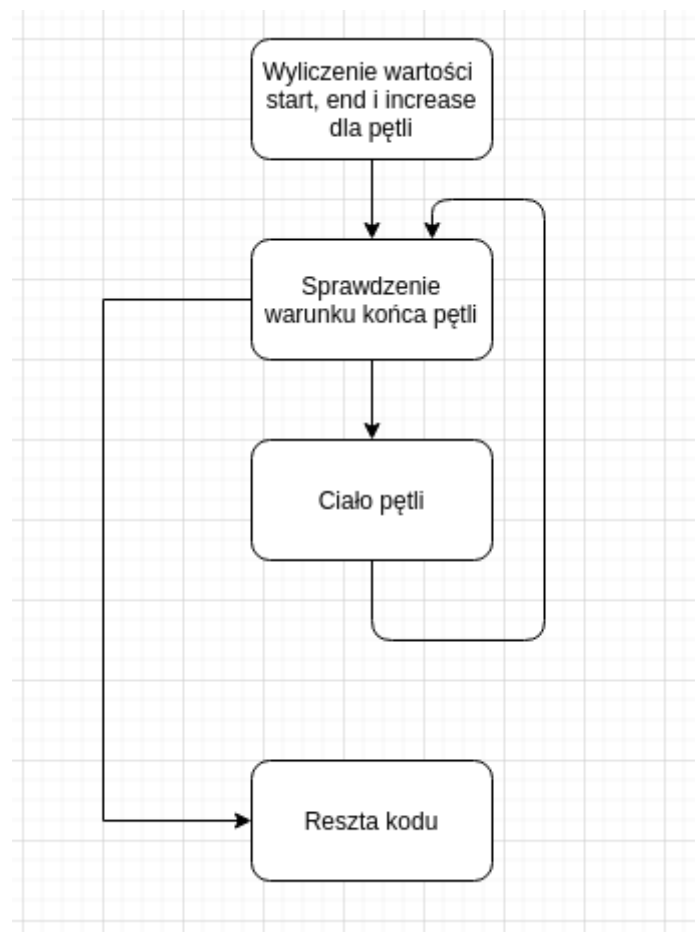
1. if

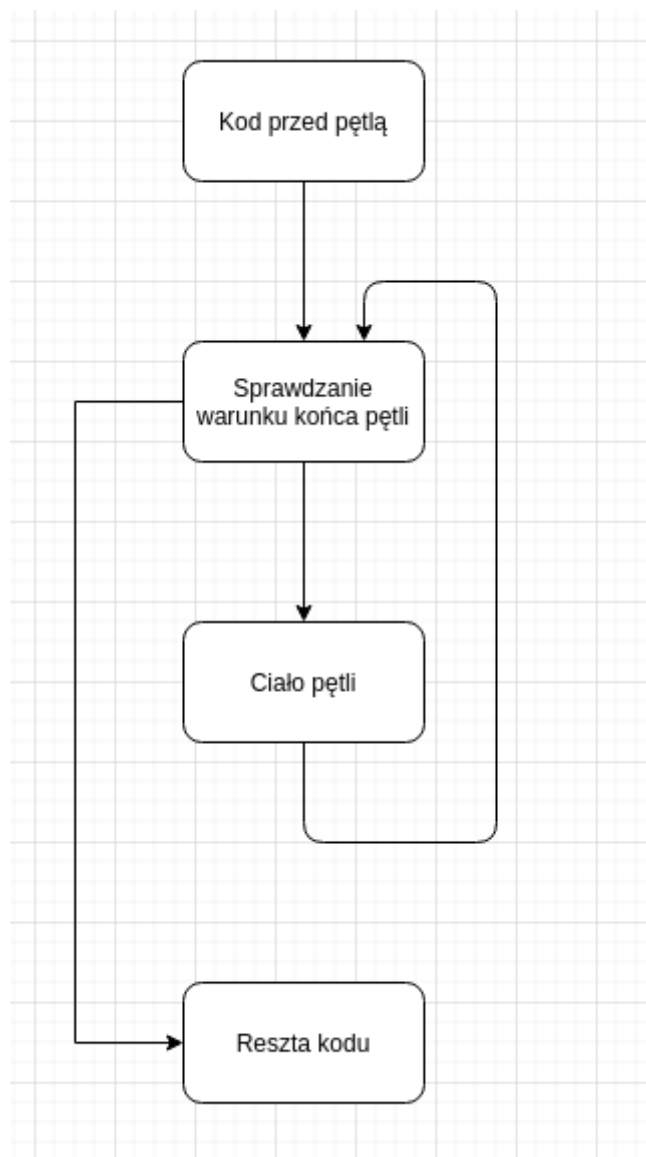
2. if w if'ie

3. Pętla for

4. Pętla while

Po skompilowaniu drzewa AST otrzymujemy moduł llvm'a który jest poddawany optymalizacji. Na początku usunięciu martwych instrukcji, okazuje się że llvm bardzo nie lubi jak w danym bloku są np 2 instrukcje ret lub br. Następnie uruchamiam typowe przejścia optymalizacyjne z slajdu z wykładu.

```
auto FPM = std::make_unique<llvm::legacy::FunctionPassManager>(module.get());
FPM->add(llvm::createInstructionCombiningPass());
FPM->add(llvm::createReassociatePass());
FPM->add(llvm::createGVNPass());
FPM->add(llvm::createCFGSimplificationPass());
FPM->doInitialization();

for (auto & function : functions) {
    FPM->run(*function.second.llvm_ptr);
}
```

W przypadku wypisania assemblera wykonywane jest

```
void LLVMCompiler::print_ir() {
    module->print(llvm::outs(), nullptr);
}
```


Zapisanie do pliku:

```
void LLVMCompiler::save_ir(const std::string& path) {
    std::error_code ec;
    llvm::raw_fd_ostream fd(path, ec, llvm::sys::fs::F_None);
    fd << *module;
}

void LLVMCompiler::save_bc(const std::string& path) {
    std::error_code ec;
    llvm::raw_fd_ostream fd(path, ec, llvm::sys::fs::F_None);
    llvm::WriteBitcodeToFile(*module, fd);
}
```

I na końcu kompilacja JIT, dzięki LLVM wystarczy skorzystać z `llvm::ExecutionEngine`, znaleźć funkcję `main` i ją wykonać:

```
int LLVMCompiler::execute() {
    llvm::InitializeNativeTarget();
    llvm::InitializeNativeTargetAsmPrinter();
    llvm::InitializeNativeTargetAsmParser();
    std::string err;
    llvm::EngineBuilder engine_builder(std::move(module));
    engine_builder.setEngineKind(llvm::EngineKind::JIT).setErrorStr(&err);
    llvm::ExecutionEngine *execution_engine = engine_builder.create();
    if (!execution_engine) {
        report_jit_creation_error(err);
    }
    std::vector<llvm::GenericValue> noargs;
    return static_cast<int>(execution_engine->runFunction(entrypoint_function,
        noargs).IntVal.getLimitedValue());
}
```